

С а д р ж а ј:

Младен Поповић – [Маслачак и ретард - 4 годишња доба](#)

...У драми Маслачак Младен Поповић бави се проблемом ретардиране младежи. Углавном препуштени себи самима у обезличеном и дехуманизованом амбијенту нових насеља наших градова у којима се између сивих солитера може наћи и по која љуљашка окружена гомилама смећа и остатака грађевинскога материјала, двоје младих – Маслачак, срећна, али ретардирана дванаестогодишња девојчица и Ретард, тужан тринаестогодишњи дечак обучен вазда у одећу црне боје, уздрмани рано пробуђеним пубертетским немирима, трагају за нечим што би им живот учинило срећнијим... Њима не сметају ни јесење кише, нити зимски снегови, не сметају им смеће нити пацови који око њих крстаре. Загледани једно у друго, они се играју, разговарају и додирују покушавајући да остваре присност ако не и љубав, будући да је од својих родитеља узалуд очекују. У првом делу драме Маслачак и Ретард, радња се догађа од јесени до пролећа и иницијативу има дечак, а у другом, током пролећа и лета, ситуација се мења и иницијативу преузима девојчица. Њихова драма није само у томе што су препуштени себи самима, јер потичу из растурених бракова родитеља, него и зато што су ретардирани, зато што се осећају одбаченима од родитеља и средине у којој живе и зато и што не могу да нађу начин да своју упућеност једно на друго синхронизују и остваре складну

узајамност, која се претвара у љубав... [>>> види поговор](#)

Соња Богдановић – [Црвенкапа у небајци](#)

У позоришном комаду Црвенкапа у небајци Соња Богдановић обрађује мотив познате бајке о Црвенкапи на нов начин. Ако усвојимо ону дефиницију према којој је бајка прича у којој се на маштовит и симболичан начин излаже какав уметнички садржај, онда се покушај Соње Богдановић да фантастици бајке, која не прави разлику између натприродних и овоземаљских бића, као и између животиња и људи, будући да првим придаје особине и моћ потоњих, може прихватити не као тежња да се начини нека антидрама, односно антибајка, која би се бавила указивањем на апсурд таквог изједначавања, већ као настојање да се стварањем антитезе између фантастичног и реалног деци омогући подучавање, односно ширење сазнања кроз забавну игру. Другим речима, аутор Црвенкапе у небајци жели да супротстављањем света маште и света реалнога живота децу упозна са разликама, али и са могућностима да се те разлике усвоје, односно да фантастика добије реалну позицију у појмовима, па и у животу најмлађих. Дакле, Црвенкапа у небајци није антибајка, а нити је пак покушај осавремењивања света бајковите фантастике спољним средствима, него је у овом делу успешно изведено прожимање бајке и једног вида савремене животне реалности. Главни лик позоришнога комада Соње Богдановић, како се већ из наслова може закључити, није нико други до Црвенкапа, лик који је управо захваљујући бајци постао грађанин света. Њу из света фантастике изводи једна нова личност, оригинално замишљена и реализована, – Кукула Бане, зец чаробњак, који ће пратити све што ће се догађати јунакињи бајке у овом нашем свету... [>>> види поговор](#)

Миладин Шеварлић – [Дивљач је пала](#)

У драми Дивљач је пала Миладин Шеварлић наставља трасом за коју се определио делом Црни Петар (Пролеће у Лимасолу), које га је сврстало у ред оних све бројнијих наших драматичара који смело обрађују ликове и догађаје из актуелног друштвенога живота. У драми Црни Петар, која у позоришту није изведена, али је имала успех, под насловом Пролеће у Лимасолу, приликом телевизијског извођења, Шеварлић је доказао да уме из прилично сложене и аморфне савремености да одабере занимљиву тему и ефектно је обради. Сличан је случај и са драмом Дивљач је пала чија се радња догађа у Србији, почетком 21. века. Реч је о бриљантно написаном крими-трилеру, а како се у нас криминал још током последње деценије прошлога столећа повезао са политиком, ова драма има и шири друштвени контекст. Мики, млад и ангажован приврженик борбе за реформе хоће, по налогу власти, да приволи свога оца, педесетшестогодишњега Стива, успешнога бизнисмена у мутним временима, који је “за сваки случај” прешао у неку врсту илегале, да сарађује са новом владом. Зато са девојком Аном, којој се удвара, долази у викенд-кућу негде у Србији, у којој има уговорен састанак са оцем. Преговори око тога да Стив дође на састанак са министром актуелне, што ће рећи досовске владе, иду тешко, јер се бизнисмен боји Мумина, тајанствене и чудовишне личности из криминалнога мафијашкога подземља, оног истога Мумина, кога већ знамо из Шеварлићевих драма Црни Петар и Заводник... [>>> види поговор](#)

Драган Томић – [Нужна одбрана](#)

Ни Драган Томић се не либи приказивања осетљивих актуалних тема. И у његовом случају то се може сматрати смелашћу, поготово како знамо колико у нашем данашњем друштву суверено влада хипокризија, уз савшено одсуство сваког морала. Томићу се не може оспорити истанчана способност уочавања карактеристичних појава и типова наше средине данас. У драми *Нужна одбрана* он приказује једну од типичних појава наше свакодневице, прибегавајући гротескној карикатуралности. Наиме, један од наших светски успешних пословних људи враћа се у домовину као веома богат човек, који жели да купи све штогод може, чак и цркву Св. Марка у Београду... Полуобразован и ограничен, усто још и страшљивац, он пред јавност, зарад властите сигурности, али и очувања престижа, истура пред јавност дублера, који није нико други до један од његових некадањих професора, кога су за ту “мисију” богаташеви агенти киднаповали. У оквиру једног скоро невероватног, али могућнога заплета развија се занимљива радња, у виду гротескне фарсе пуне неочекиваних преокрета и невероватних ситуација. Томић уме са вештином да обликује дијалоге у којима користи актуални речник нашег т.зв. пословнога света, али и подземља... [>>](#)
[>](#) [види поговор](#)

Јован И. Рајковић – [Тачка ослонца](#) - квази гротеска, трагикомика

Сценски приказ у неколико слика Јована И. Рајковића Тачка ослонца, којем је писац дао жанровску одредницу “квази гротеска трагикомика”, у диренматовском стилу и маниру доноси, кад је реч о нашим сликама и (не)приликама, једну сасвим могућну драмску пројекцију о догодовштинама у некој локалној радио-станици пошто су у њој програм преузели да воде шест “с ума сишавших особа” побеглих из душевне болнице. Аутор, који очигледно добро познаје технологију рада у малом, локалном радију, као време догађања радње навео је “шашаве године између 1989. и 1991.”, мада је тај период мирне душе могао и продужити! Наочиглед шесторо самоуправљача – уредника локалне радио-станице (који је по мишљење ишао у месни партијски комитет), портира, секретарице, чистачице и спикера, “власт” у радио-станици преузима шесторо лудака: Едисон, Фројд, Леди Годива, Гласник, Цицерон и Хамлет и гле, чуда! – станица почне да емитује програм који врло брзо достиже високи степен слушаности. Није ни чудо: програм се заснива на музици, будући да је ослобођен идеолошких лоцирања у виду вести, коментара и репортажа! У шашавим годинама, дакако, програм који воде и уређују “с ума сишавши” бољи је од оног који су приређивали идеолошки индоктринирани и строго контролисани режимски посленици... [>>> види поговор](#)

Едуард Дајч – [Црвена књига о српском питању или пропадање и васкрс српских либерала](#) (наставак "плаве" и "беле" књиге Политичка драма у три чина)

Најзад, трећи део драмскога триптиха Едуарда Дајча Црвена књига о српском питању

или Пропадање и васкрс српских либерала као наставак његове Плаве и Беле књиге, које су објављене у шестој и осмој књизи ове едиције. Реч је о драми у три чина начињеној на основу темељног познавања појединих актера савремене политичке сцене – Николе Милошевића, почасног председника Либералне странке, Косте Чавошког, председника Главног одбора странке у неопозивој оставци, Слободана Петковића, бившег председника странке, адвоката Пере Павловића, бившег председника страначког Извршног одбора и др. Писац укључује међу драмска лица и себе, у својству портпарола странке. Дајч гради своје дело у складу са правилима кабаретског театра. Кад ово истичемо никако не желимо да омаловажимо такав поступак. Напротив, мишљења смо да у нашем позоришном животу политички театар кабаретскога типа готово и не постоји, па би за једну такву сцену Дајчева драма била заиста драгоценост. Више разлога нас наводи на такав став. Најпре, већ смо истакли да писац одлично познаје све актере које приказује почев од њихових ставова (уз све њихове промене) па до начина понашања, облачења и других манира и прекупација. И не само њих, него и још неке лидере других политичких странака. Затим, писцу полази за руком да уочи и драмски фиксира начин размишљања својих јунака, њихову ситничавост, тврдоглавост, субјективност, сујетност и све остало што доприноси неефикасности њиховог заједничког иступања и деловања, односно апсолутном дефетизму странке. Другачије речено, Дајч на примеру једне странке веома пластично оживљава наш менталитет, који посебно долази до израза у политичком животу како унутар појединих страначких организација, тако и у њиховим међусобним натезањима и сукобима, дакле, у укупним њиховом деловању... [>> види поговор](#)

др Рашко В. Јовановић - [Поговор](#)

-- о о О о о --

Едиција Савремена српска драма КЊИГА 17

Издавачи: УДРУЖЕЊЕ ДРАМСКИХ ПИСАЦА СРБИЈЕ, 11000 Београд, Господар
Јевремова 19 ; ПОЗОРИШТЕ “МОДЕРНА ГАРАЖА”, Мајке Јевросиме 30 и Културно
просветна заједница Београда, Змај Јовина 4

www.drama.org.rs

udraps@gmail.com

За издаваче: Миодраг Ђукић, Братислав Петковић и Живорад Ајдачић

Одговорни уредник, Миодраг Ђукић

Главни уредник, Момчило Ковачевић

Извршни уредник, Биљана Остојић

Редакција: Миладин Шеварлић, Драган Томић, Владимир Ђурић Ђура, Снежана Кутрички, др Едуард Дајч

Коректура - Редакција

Ликовно и техничко решење, Ново Чогурић